

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2397/2023
20.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Андра Савчић“ из Ваљева, коју заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и општине Осечина, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године, у седници одржаној 20.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године, у делу који се односи на накнаду штете за март 2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године и пресуда Основног суда у Ваљеву П1 601/21 од 19.01.2023. године, у делу одлуке о накнади штете за март 2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој за март месец 2021. године исплати износ од 6.761,93 динара са законском затезном каматом од 21.04.2021. године до исплате.

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године, као изузетно дозвољеној, у преосталом делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године, у преосталом делу.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 601/21 од 19.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци на име увећања коефицијента за рад са децом ометеном у развоју, за период од марта 2018.

године закључно са мартом 2021. године, исплати износ од 222.370,68 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 86.996,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1262/23 од 22.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

По оцени Врховног суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужене као посебној ревизији, у делу који се односи на захтев за накнаду штете због неувећања коефицијента зараде у периоду примене Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 19/2021), ради уједначавања судске праксе. Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужене основана у односу на тужбени захтев који се односи на накнаду штете за март 2021. године.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је запослена код тужене на пословима ... - ... и има ученике са потешкоћама у остваривању резултата са којима је морала да ради по ИОП-у (индивидуалном образовном плану). Тужилја у овом спору потражује исплату увећане плате која јој припада по Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/01, 58/14). Висина потраживања је утврђена вештачењем од стране вештака економско – финансијске струке.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужилја основано потражује разлику плате по основу увећања коефицијента од 10%, имајући у виду да је у утуженом периоду (март 2018. године закључно са мартом 2021. године) имала и ученике са којима је морала да ради по индивидуалном образовном плану (ИОП), са посебним припремама, обукама и додатним ангажовањем, а који радни ангажман тужилји изискује већи напор у раду.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужене указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су тужилци досудили накнаду због неувећавања коефицијента за обрачун и исплату плате за март 2021. године.

Наиме, одредбом члана 1. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, која је објављена у „Службеном гласнику РС“, број 19/2021 од 05. марта 2021. године и примењује се на обрачун и исплату плата почев од плате за март 2021. године, измењен је члан 3. тачка 1. подтачка 4) Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/01...113/17), тако што је после подтачке 4) додата подтачка 4а) према којој се коефицијент из става 2. ове уредбе увећава за 10 % наставнику у редовној школи за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју, у којима сви ученици стичу образовање по индивидуалном плану 1 (ИОП1) и по индивидуалном плану 2 (ИОП2).

Имајући у виду наведену норму, која се примењује на обрачун и исплату плата почев од плате за март 2021. године, произлази да је наведено увећање коефицијента од 10% признато наставнику у редовној школи за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју, у којима сви ученици стичу образовање по индивидуалном плану 1 (ИОП1) и по индивидуалном плану 2 (ИОП2), а како то није случај са тужилом, она неосновано потражује накнаду по основу овог увећања за плату за месец март 2021. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

У преосталом делу побијане одлуке, неосновано се ревизијом тужене указује на погрешну примену материјалног права.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужене у делу који се односи на одлуку другостепеног суда којом је потврђена првостепена пресуда у односу на део тужбеног захтева за накнаду штете због неувећања коефицијента зараде за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, Врховни суд је нашао да не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. О овом праву тужилце и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из ових разлога, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу трећем изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена, уколико вредност

предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 19.04.2021. године, тужила је тражила накнаду штете због неувећања коефицијента за обрачун плате. Вредност побијаног дела потраживања је 215.608,75 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене у овом делу недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу четвртог изреке, а имајући у виду да је тужена са ревизијом успела у незнатном делу, то јој трошкови нису досуђени.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**